

man går bort fra flertalsafgørelser og fastholder enstemmighed.

Jeg kan give et ganske kort eksempel: I midten af 1970'erne blev der vedtaget nogle meget vidtgående ligebehandlings- og ligestillingsdirektiver. Det var på et tidspunkt, hvor England havde en Labour-regering, og derfor blev det muligt ved enstemmighed at fastlægge disse ganske udmærkede direktiver, som har dannet grundlag for en stor del af dansk ligestillingslovgivning i de sidste 20 år. Men efter at Margaret Thatcher kom til i England, var det fuldstændig umuligt at få videreudbygget disse direktiver, fordi England stemte imod og derved blokerede for enhver videreudvikling af direktiverne.

Det illustrerer tydeligt, hvad der sker: Ét land går ind og blokerer, og andre lande, som måske også er lidt lorne ved det her direktiv, lægger sig i ly af det land, der stemmer imod. Og det vil sige, at selv små forbedringer i den rigtige retning, selv små opblødninger i de fastlåste fronter bliver fuldstændig umuliggjort, når man har enstemmighed som et princip, som går forud for alt andet. Derfor er flertalsafgørelser den eneste farbare vej, hvis man skal have nogle løsninger.

Man kan så synes, at løsningerne ikke er gode nok. Det er en anden ting. Det kan også være, at vi ikke selv forhandler godt nok. Men hvis man fastholder enstemmighed som princip, er det en tilbagebombning til de enkelte nationers fastholdelse af også overordentlig ringe standarder.

Det alternativ, som hr. Keld Albrechtsen og Enhedslisten har opridset, mener vi er helt håbløst. Det giver frit spil for miljøskurkene, og en afskaffelse af det forpligtende samarbejde betyder også en afskaffelse af et fremskridt på en lang række områder. Det ønsker vi ikke. Vi ønsker ikke, at det fremskridt skal blive svækket, og derfor kan vi naturligvis ikke stemme for Enhedslistens dagsorden.

Vi stemmer for den dagsorden, vi selv er medforlagsstillere til. Vi er helt sikre på, at SF måske i andre sammenhænge også godt kunne stemme for den; vi havde måske også kunnet samarbejde de to dagsordener til noget fornuftigt, som vi alle sammen kunne blive enige om.

Jeg har en fornemmelse af – det er muligt, at jeg har uret – men jeg har en fornemmelse af, at SF, som jo har opført sig overordentlig fornuftigt med hensyn til EU-spørgsmål i de sidste par år, måske har brug for at profilere sig her i forhold til de øvrige partier bag den store dagsor-

den. Det skal de også have lov til; det er helt i orden. Jeg konstaterer bare, at der er ikke så forfærdelig stor forskel på de to dagsordener.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg takker for de pæne ord, men jeg tror alligevel, at jeg vil fortsætte med blot at sige, at vi lægger vægt på, at der er sagt noget ordentligt om miljøgarantien i denne debat.

Det, der har afsløret sig, er jo, at nogle af dem, der er medforlagsstillere til regeringens dagsorden, i realiteten er uenige i det, som andre af dem, der er medforlagsstillere til regeringens dagsorden, mener. Det har vi jo prøvet før, vil jeg gerne sige til Det Radikale Venstres ordfører.

Og jeg tror da også og kan høre på Det Radikale Venstres tale her i dag, at der ligesom så tit er større overensstemmelse i det, SF, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet har sagt her. Der er jo en verden imellem det, Venstre har sagt, og så det, de tre partier har sagt. Det kan endnu ikke afspejles i en dagsorden, men jeg vil godt sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg ser frem til den dag, hvor både fru Elisabeth Arnold og jeg og Socialdemokratiet og hr. Peter Duetoft kan stemme for en dagsorden, der er ligesom SF's.

Men jeg skal sige: I forløbet, der har været under forhandlingerne, er det klart, at regeringspartiernes dagsorden er blevet bedre end den, vi så i begyndelsen af ugen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Blot ganske kort til hr. Steen Gade: Jeg vil gerne kvittere for det tilsagn, og vi vil vide at tage handsken op i Det Radikale Venstre.

Peter Duetoft (CD):

Ja, men vi glæder os da også til det dér massebryllup, og så må vi jo se, hvad det skal gå ud på.

Jeg vil godt starte med at sige, at nu er det her jo ikke den tredje puniske krig, men i al fald er det førsteudgaven af den socialistiske borgerkrig. Jeg synes, at det, der vel kendetegner debatten i dag, er, at det her jo i virkeligheden er et opgør imellem Enhedslisten og SF, og jeg ønsker SF meget tillykke med, at de vandt, for det mener jeg faktisk ikke der er nogen tvivl om. Jeg synes, det har været så groteske og rabiate synspunkter, som er kommet fra Enhedslisten, at det må gøre livet meget, meget lettere for SF i fremtiden.